

II C 2745/15

Dnia 6 lipca 2016

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 22 lipca 2015 r. powód Bank (...) w W. domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 60.085,23 zł wraz z odsetkami umownymi 12% rocznie liczonymi od kwoty 55.406,88 zł od dnia 14.7.2015 r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi od kwoty 4.678,35 zł od dnia 22.7.2015 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia kosztów sądowych, kosztów zastępstwa procesowego oraz zwrotu tzw. innych kosztów, a w tym opłaty manipulacyjnej.

W uzasadnieniu powód podał, że przysługuje mu od pozwanej wymagalna wierzytelność wynikająca z wniosku o wydanie karty kredytowej i umowy z dnia 26.7.2001 r. (pozew k. 2-4, k. 11-14).

Postanowieniem z dnia 21.8.2015 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania tut. Sądowi (postanowienie k. 6).

Na rozprawie w dniu 10 czerwca 2016 r. stawił się pełnomocnik powoda, zaś pozwana prawidłowo zawiadomiona nie stawiła się – k. 211 a.s.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana E. S. złożyła w dniu 11.5.2001 r. wniosek o wydanie karty kredytowej C..

(dowód: wniosek k. 23-24).

W dniu 18 sierpnia 2014 r. powód informował pozwaną o zamiarze nieprzedłużania jej umowy o kartę kredytową o nr 4125xxxxxxxx2007.

(dowód: pismo k. 25).

W dniu 14 lipca 2015 r. Bank (...) wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych, z którego wynikało, iż pozwana jest zobowiązana do zapłaty z tytułu umowy o kartę kredytową C. z dnia 26.7.2001 r. zawartej na podstawie wniosku z dnia 11.5.2001.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 22).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako nieudowodnione tak co do zasady jak i wysokości nie zasługiwało na uwzględnienie. Przedłożony przez powoda materiał dowodowy budził uzasadnione wątpliwości Sądu, co skutkowało niemożnością przyjęcia twierdzeń pozwu za prawdziwe.

Podkreślić należy, że powód nie złożył w poczet materiału dowodowego sprawy umowy o kartę kredytową, na podstawie której wskazywał, iż istnieje odpowiedzialność pozwanej. Powód powołuje się jedynie na ten dowód w pozwie i jego uzasadnieniu, natomiast finalnie oferuje jedynie dowód w postaci wniosku złożonego przez pozwaną o wydanie jej (bliżej nieokreślonej) karty kredytowej z przypisanym do niej numerem rachunku bankowego. Zauważyć wypada, iż numer tej karty nie wynika wprost z wniosku z dnia 11 maja 2011 r. ani wyciągu z ksiąg bankowych. Natomiast na numer karty powód powołuje się w swoim piśmie z dnia 18 sierpnia 2014 r., wskazując, że nie zamierza przedłużać z pozwaną umowy o kartę kredytową. Znamienne przy tym jest, że w/w pismo nie stanowi wezwania do zapłaty, ani nie potwierdza faktu zadłużenia pozwanej, gdyż z jego treści wprost wynika, iż Bank (...) nie wie, czy na wskazanym rachunku karty jest zadłużenie czy jest może nadpłata. Gdyby jednak przyjąć hipotetycznie, że wskazany numer karty kredytowej odpowiada tej o jaką pozwana wystąpiła do powoda w dniu 11 maja 2001 r. to skonstatować

wypada iż z pozostałych dokumentów jakie złożył powód nie wynika zadłużenie o jakim mowa w pozwie. Dokumenty, które powód przedkłada – k. 26-39 a.s. dotyczą bowiem karty V. G. z nr (...)a nie rachunku (...).Poza wszystkim należy zauważyć, iż mimo tego że powoda reprezentuje w sprawie profesjonalny pełnomocnik to dokumenty z k. 26-39 nawet nie zostały potwierdzone przez niego za zgodność z oryginałem ani w żaden inny sposób uwierzytelnione, co prowadzi do wniosku, że nawet gdyby dotyczyły one karty kredytowej o jakiej mowa w pozwie to Sąd na ich podstawie i tak nie mógłby konstruować stanu faktycznego sprawy, albowiem dokumenty te nie spełniają definicji dowodu w sprawie. Taką samą konstatację odnieść należy do dokumentów znajdujących się na k. 40-166 a.s. Co prawda, obrazują one historię transakcji prowadzonych dla rachunku nr (...), jednakże z uwagi na brak jakiegokolwiek potwierdzenia za zgodność z oryginałem, nie stanowiły dowodu w sprawie, na podstawie którego Sąd mógł stwierdzić zasadność oraz wysokość dochodzonego przez powoda żądania.

Dowodem, na podstawie którego nie można było również uznać za niewątpliwe istnienie oraz wysokość żądania powoda stanowił wyciąg z ksiąg bankowych. W orzecznictwie sądów powszechnych oraz Trybunału Konstytucyjnego kwestia ta już dawno została przesądzona. Wyciąg z ksiąg bankowych to dokument wyłącznie prywatny, nie mający waloru dokumentu urzędowego.

Nie może także ujść uwadze Sądu, iż wątpliwość wskazane j.w powód mógł rozwiązać składając w szczególności tekst umowy na jaką wskazał w uzasadnieniu pozwu – k. 3 z dnia 26 lipca 2001 r. W oparciu o treść tej umowy Sąd miałby możliwość weryfikacji nie tylko numeru karty kredytowej wydanej pozwanej, ale zasad dotyczących spłaty tej karty, okresu spłaty, naliczanych kar, zasad i wysokości naliczania odsetek od niespłaconego w terminie zadłużenia, minimalnej wysokości spłaty, zasad rozwiązania tej umowy, czy też wypowiedzenia jej i skutków w tym zakresie, co także pozwoliłoby Sądowi odnieść się do wysokości podanego przez powoda zadłużenia pozwanej, oraz jego wymagalności i wysokości oraz prawidłowego określenia terminu naliczanych odsetek i ich rodzaju. Powód takiego dowodu nie przedłożył, a jak podniesiono wyżej wyciąg z ksiąg bankowych w tym zakresie jest niewystarczający do uznania powództwa.

Reasumując, żądanie powoda nie zostało należycie udowodnione ani co do zasady ani co do wysokości. Profesjonalny pełnomocnik reprezentujący powoda w sposób niedbały zaferował w sposób bardzo ograniczony dowody na poparcie swych twierdzeń, które były znacząco niewystarczające do uwzględnienia powództwa, a w pozostałej części przedłożył dokumenty, które nie mogły nawet stanowić jakiegokolwiek dowodu w tej sprawie. Mając na uwadze powyższe, i uzasadnione wątpliwości opisane j.w. Sąd nie mógł przyjąć twierdzeń pozwu za prawdziwe i opierając się na zastrzeżeniu zawartym w art. 339 § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji w całości oddalając powództwo.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)